

lem eller ikke-folketingsmedlem — som de nu har mest tillid til. Fordi oplysningskampagnen må forventes at lade en mindre del af befolkningen immun, er der naturligvis ingen rimelig grund til at afstå fra iværksættelsen af den. I øvrigt vil ethvert folketingsmedlem under en folkeafstemningskampagne have langt større opfordring til at gøre sig sin stilling klar over for offentligheden, end hvis han blot skal hen at stemme i folketingssalen ved en lovs tredje behandling, hvor det pågældende lovforslag står som ét mellem måske tyve dagsordenspunkter.

Hvis folkeafstemningen kommer til at give flere nejstemmer end jastemmer, må det for atomkrafttilhængerne være den naturlige konsekvens, at de alene kan arbejde for, at atomkraftværkers opførelse i Danmark påbegyndes i 1981 eller senere.

Hvis resultatet omvendt skulle blive flere jastemmer end nejstemmer, er det principielle spørgsmål

om kernekraftværker i Danmark afgjort for lang tid fremover, og de rent tekniske spørgsmål om, hvor kraftværkerne skal opføres, hvor store de skal være, hvilken teknologi der skal anvendes, og hvor mange atomkraftværker der skal være i Danmark, må så i de kommende år afgøres sådan, at både de, der principielt var tilhængere, og de, der principielt var modstandere, i fællesskab må arbejde for, at vi opnår den bedst mulige løsning, mens spørgsmålet om igen at afskaffe kernekraften her i landet må være skudt ud til en fremtid, hvor forudsætningerne er blevet markant ændrede i forhold til det nuværende tekniske udviklingstrin.

Under henvisning til det ovenfor anførte skal forslagsstillerne samtidig anmode om, at lovforslaget sættes til 1. behandling senest inden for den i folketingets forretningsordens § 11, stk. 1, 2. pkt., nævnte frist.